

היבטים לשוניים בפרשת תרומה טט

מילים שוי"ו ההיפוך לעתיד הפכתן למרע וְשִׁכַנְתִּי וְצִפִּית וְנָתַתְּ וְהִבַּאת וְנוֹעַדְתִּי וְדַבַּרְתִּי וְחִבַּרְתָּ וְכַפַּלְתָּ וְלַקַּחְתָּ וְיִצְקֶתָ (עמודי האוהל) וּפְתַחְתָּ וְנָתַתָּה וְהִקַּמְתָּ כולן מרע המילים וְעָשִׂיתָ וְיִצְקֶתָ (של הארון) נשארו מלעיל.
כה ב יִדְבַנּוּ: הדל"ת בשוא נעו.¹

כה ג זָהָב וְכֶסֶף: יש להקפיד על הפרדת התיבות וכן בהמשך פס' ה: אֵילִם | מְאָדְמִים וְעֵרַת | תְּחָשִׁים
כה ה מְאָדְמִים: מ"ם בשוא, אל"ף בקמץ חטוף
כה ח וְעָשׂוּ לִי: טעם מרכא נסוג אחור לעי"ן
כה י וְאָמַה: אל"ף פתוחה ודגש חזק במ"ם להבדילו מאָמה עבריה
כה יב וְיִצְקֶתָ לָא: טעם מונח נסוג אחור לצד"י ודגש חזק בלמ"ד
כה יד עַל צִלְעֹת הָאָרֶץ: טפחא בתיבה עַל
כה טז אֲשֶׁר אֶתָּן אֵלֶיךָ: אין לסיים 'אשר, אתן אליך' (טעות נפוצה)
כה יט וְכָרוֹב-אֶחָד מְקַצֶּה מְזֶה: טעם טפחא בתיבה מְקַצֶּה, אין לקרא 'זכרוב אחד, מקצה מזה'
כה כ סְכָכִים: כ"ף ראשונה בשווא נע ולא בחטף פתח כפי שמופיע בחלק מהספרים²
כה כא מְלֻמְעָה: הלמ"ד הראשונה רפויה בשוא נח בניגוד למילה מְלֻמְטָה שהלמ"ד דגושה בשוא נע.
כה כב וְדַבַּרְתִּי אֵתָּךְ: יש להקפיד על הפרדת התיבות שלא לבטא חירק אחד לשתיהן
כה כד רָחֲבּוּ: הרי"ש בקמץ קטן
כה כט וּקְשׁוּתֵיּוֹ: שי"ן שמאלית

הערה: ישנן שתי שיטות הנהוגות בקביעת מקום העלייה השלישית, יש מי שנוהג לקרוא עד פרק כה ל (פרשה פתוחה) ויש מי שנוהג להמשיך עד סוף הפרק (פסוק מ, פרשה סתומה). אין לכך נפקא מינה רק שאולי כדאי להודיע על כך מראש לציבור המתפללים ולהימנע מהערות מיותרות בזמן הקריאה.

כה לט כִּפָּר: הכ"ף השנייה בקמץ³

כה מ מְרֵאָה: המ"ם בקמץ קטן אֲשֶׁר-אֶתָּה מְרֵאָה בְּהָר טפחא במילה 'מראה' וכך צריך לקרוא 'אשר אתה מראה, בהר'.

פרק כו אַחַת-אַחַת: כאשר המילה מוטעמת באחד המפסיקים העיקריים, סו"פ, אתנח, זקף או סגול => אַחַת, בשאר המקרים => אַחַת. יוצא מן הכלל כו ח מְדָה אַחַת

כו א מְשֻׁזָּר: עקב היות השי"ן והזי"ן מאותו מוצא – אותיות שיניות, יש קושי מסוים לבטא את השי"ן בשוא נח. המ"ם בקמץ חטוף של בנין הפעל.

כו ד לְלֹאֵת: געיה תחת הלמ"ד הראשונה והשווא אחריה, נעו.⁴

כו ז לְאֶהָל: הלמ"ד בשווא נע ולא בקמץ

¹הקוראים וי"ו כבית רפויה (מבטא "ישראל" רגיל) אם יקראו בשוא נח משנים משמעות

²זו שיטת כתבי יד מדויקים ובראשם כא"צ, אבל למעשה לא מומלץ לקרוא כן מי שקורא כל שוא נע כעין סגול.

³זה אחד משיבושי חילופי קמץ פתח מדפוס ונציה שהתאזרחו בחומשים. כן הוא אל-נכון בקמץ בתנ"ך ירושלים תשיג, בדותן ע"פ לנינגרד. ובברויאר ובכתר בר אילן. וכן בפסוק המקביל בפרשת ויקהל (לז כד).

⁴כך הדבר על פי תורה קדומה ואם למקרא, בראשון מביניהם, בחלק הדקדוק נאמר כך: השווא שבלמ"ד נע מפני הגעיה שקדם לו וכן הוא בכל התיגאון וברב הדפוסים ושרשו לול והאל"ף נוספת, עכ"ל. א"ה: כבר אמרנו שיש כאן כתיב מלא דקדוקי. כלומר המילה בכתב דקדוקי היא לולאות, לכן אין ספק שהוא שוא נע.

כו יב הַעֲדָף: הטעם בדל"ת מלרע.

כו יג בַּעֲדָף: במלרע

כז כב וְלִירְכַתִּי: הכ"ף דגושה הלמ"ד בשוא נח למרות הגעיא בו"ו. לעומתו בפסוק הבא:

כז כג בִּירְכַתִּים: הר"ש בשוא נח והכ"ף אחריה רפויה

כו כד וְהָיוּ: וא"ו החיבור בשוא נע והקורא בפתח משנה משמעות לזמן עבר. מְלַמְטָה: הטעם במ"ם מלעיל, הלמ"ד דגושה בשוא נע, בניגוד למילה מְלַמְטָה שהלמ"ד רפויה ובשוא נח.

כו לא הָרְאִיתָ: הה"א בקמץ קטן

כו לג וְהַבְדִּילָה: במלרע

כז ו פְּרָכָב: הכ"ף השנייה בחולם, לא בקיבוץ

כז יא מָאָה אֶרֶךְ: טעם נסוג אחור למ"ם

כז טז עֲמַדֵיהֶם אֲרַבְעָה: בפשטא זקף ולא במונח זקף כפי שמופיע בחלק מהדפוסים

כז יט וְכָל־יְתֻדָּת: היו"ד בחירק חסר והת"ו בשוא נח על אף הקושי שבהגיית הדל"ת שלאחריה

הפטרת תרומה במלכים א ה כו-ו יג:

ו ה חֲלוּנֵי שְׁקָפִים אֲטוּמִים: טעם טפחא בתיבת חֲלוּנֵי⁵

ו ו לְבַלְתִּי אֲחִזּוּ בְּקִירוֹת־הַבַּיִת: טעם טפחא בתיבת לְבַלְתִּי⁶

ו ז אֲבֹן־שֶׁלֶמָה מִסַּע נִבְנָה: טעם טפחא בתיבת מִסַּע

ו ח הַצֵּלַע: במלרע. וּבְלוּלִים: דגש חזק בלמ"ד השנייה

ו ט וּשְׁדָרְתָּ: ש"ן שמאלית

ראשון של תצווה:

כז יט וַיִּקְחוּ: הוא"ו בשוא נע. לְהַעֲלֹת: געיה בה"א מעמידה במעט את קריאתה למנוע הבלעת העי"ן החטופה

כח א לְכַהֲנֹ-לֵי: געיה בכ"ף

כח ג רְוַח חֲכָמָה: יש להקפיד על הפרדת התיבות

כח י עַל הָאֲבֹן הָאֶחָת: טעם טפחא בתיבת עַל

⁵על פי תורה קדומה, על סמך התיגאון, טעם טפחא בתיבת 'שקופים' א"ה: וכבר בארנו שאנו הולכים לפי בן אשר בכתר אר"ץ.
⁶ כן הדבר על פי תוכנת הכתר ובאתר של מכון ממרא, וכן בלנינגרד (דוּתן) וירושלים תשיג. בתורה קדומה ובתיקון סימנים, הטפחא בתיבת 'אחז' סימנים הטעים כך לפי קורן, ולא הטעים נכונה.